

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095262704/facsimile.pdf (tilgået 01. december 2021)

Anvendt udgave: Syner

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Det var en lørdag aften

Jeg sad og ventede dig. På en blomsterklædt skrænt ud mod en mose, som var hvid af tåge. Sådan har jeg tit ventet på dig i vor mangeårige forlovelsestid, i hvilken jeg har elsket dig trofast og tillige kysk og tugtig. Og stundom er ventetiden faldet mig lang, for du var ikke altid lige punktlig, skønt altid lige højt elsket for det, og så forkortede jeg tiden med min violin, idet jeg spillede og sang de sange, som vi begge elsker.

Mens jeg nu sad og gned på bassen og forlystede min sjæl med de mærkelige toner, som fremkom dær, hændte det, at jeg kom til at spille en nedadgående skala, der for mit indre blik åbenbarede sig som en nedhængende helvedestige, hvorpå der kravlede en mængde morsomme, små, sorte djævle. Jeg vendte da forandret tilbage til a-strængen, som jeg – og du med – særlig elsker, og hændede dær en bævende, opadstigende skala, der symbolisk skulde forestille en himmelstige besat med engle, som du – og jeg altså osse – altid har foretrukket for djævlene, hvilke jeg – det vil sies: vi begge to – i det hele taet slet ikke tror på. Alligevel viste der sig ikke noget englesyn for min spels forventningsfulde øje.

For da at forjage djævlene, tog jeg fat på noget andet, idet jeg mindedes nogle enkelte sorte syner, jeg i sin tid har haft, men af kærlighed til dig ladet fære – hvad lar man ikke fære af kærlighed! Man har desuden nok at gøre, når man skal elske, sådan som du for eksempel forlanger det.

Hvidt ukl, nynnede jeg, mens jeg spillede, lammeuld, pliske-lammeuld, sådan er livet. Og grøn, saftig eng, hvor lange, hvide dampe stilfærdig lister sig fra tue til tue, lægger sig ned, når de har nået den ene, rejser sig op fra den igen og strækker tynde, spøgel-

